

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησία δραχμὰς 80. Ἐξάμηνος
δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει
τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος

Ἐν Ἀθήναις, 21 Ἰανουαρίου 1928

Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 8

36^Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

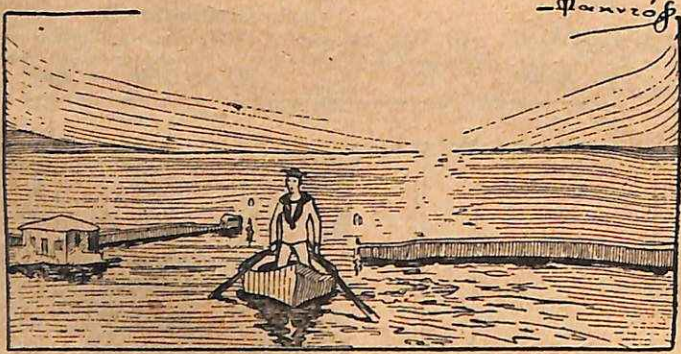
ΑΥΤΗ τὴν φορὰ, καλὴ μου Μάρθα, θὰ κάνεις ἐσὺ τὴν Κυριακὴν, μὲν εἶπε ἡ κυρία Διάπλασις μιὰ μέρα πού ἦμουν στὸ γραφεῖο τῆς.

— Τί λέτε, κυρία μου, εἶπα. Ἐγὼ θὰ κάνω Κυριακὴν; Μὰ με-
θαύριο εἶναι Χριστούγεννα, ἔρχεται Πρωτοχρονιά· ποῶς θὰ
συγγυρίσῃ τὸ σπίτι, ποῶς θὰ ἐτοιμάσῃ τὰ γλυκά;

— Μόνο γι' αὐτὸ μὴ σὲ νοιάζει. Δώδεκα κορίτσια ἔχουμε στὸ
σπίτι· τόσα χρόνια πού εἶναι μαζί σου, δὲν ἔμαθαν νὰ φτιάχνουν

μιά βασιλόπλητα κι' ένα κουραμπιέ; Στην ανάγκη θα τις βοηθήσει κι' ο 'Ανανίας. Άλλά στην Κυριακή δε θέλω νάνακατευ-
θη κανένας άλλος από σένα. Μόνον όταν αναλάβεις σ' την Κυ-
ριακή, είμαι βεβαία ότι δεν θα γίνη πάλι κανένα από τα αιώ-
νια έπεισόδια. Πήγαινε λοιπόν στην κάμαρά σου και κλείσου! Θα
σου στείλω τώρα και τον Κυριάκο για να σου ανάψη τη σόμπα,
και διάβασε τις απαντήσεις με την ήσυχία σου.

Τί να πω; 'Αφεντική διαταγή και τα σκυλιά δεμένα. Πήρα
τά γραμματάκια σας και τα πήγα στην κάμαρά μου για να τα

«Πήρε τη βάρκα του και ξενοίχτηκε στο πέλαγος...»
[Σκίτσο το Μανντόφ].

διαβάσω. Να σας πω όμως την αλήθεια, από τη μία μεριά και-
ρόμουν που θα διάβαζα τα όρθια σας λογάρια, απ' την άλλη ό-
μως συλλογιζόμουν πως θα τα κατάφεραν δώδεκα κορίτσια κι'
ένas 'Ανανίας να ετοιμάσουν το σπίτι για τις γιορτές και δεν εί-
χα ήσυχια.

— Άξαφνα, εκεί που καθόμουν και ξεχώριζα τους σωρούς, ά-
κούω φωνές:

— Μά είναι πολλή αυτή η ζάχαρι που βάσεις!

— Όχι, είναι όση λέει το μέτρο.

— Μά ένα ποτήρι χωράει εκατό δράμια νερό κι' όχι ζάχαρι.

— Έγώ έτσι το ξέρω κι' έτσι θα το κάνω.

— Άχ, αυτά τα κορίτσια! σκέφτηκα. Πάλι τσακώθηκαν! Κι' είναι μόνο αυτό, ή θα χαλάσουν και τα γλυκά;

Κατέβηκα στην κουζίνα με όση γρηγοράδα μ' άφηναν τα γέ-
ρικά μου πόδια να κατέβω, και βρήκα τον 'Ανανία και τις δώ-
δεκα αδελφές του να τσακώνονται, γιατί ο καθένας ήθελε να
κάνει κουραμπιέδες με δική του συνταγή.

— Καλέ, τ' είν' αυτά! φώναξα. Έτσι τα κάνετε τα γλυκά;
Και καλά τα κορίτσια, άμ' και σύ, 'Ανανία;

— Γιατί; είπε ο 'Ανανίας. Αφού ανέλαβες εσύ τα καθήκον-
τά μου, ανέλαβα κι' εγώ τα δικά σου. Κι' έπειτα το λέει κι' η
παροιμία: Τα σα έμα και τα έμα σά.

— Βέβαια, έμάσα το μύγδαλα που έχει το στόμα του γεμά-
το, πετάχτηκε η Κική.

— Ίου! άλογοπαίγνιο! έφριξε ο 'Ανανίας.

Τέλος πάντων, για να μην πολυλογούμε, οι κουραμπιέδες έ-
γιναν με τη δική μου την επίβλεψη και στάλθηκαν στο φούρο. Την
ώρα που τους έκανα, συλλογιζόμουν και την Κυριακή αλλά
πάλι μπορούσα νάφήσω να χαλάσουν τα γλυκά τέτοιες μέρες;

Όταν ανέβηκα πάλι στην κάμαρά μου, βρήκα τον Κυριάκο,
(τον θυμόσατε τον Κυριάκο, τον μικρό μας ύπνoρέτη που έκανε
το θάμα του στην περασμένη Κυριακή), γονατιστό μπροστά στη
σόμπα, να φυσάει τη φωτιά με όλη του τη δύναμη. Γύρω του ό-
μως ήταν απλωμένα ένα σωρό χαρτιά, που μου φάνηκαν σά να
τά είχα ξαναδεί.

— Τί είν' αυτά τα χαρτιά, Κυριάκο;

— Προσανάματα για τη φωτιά, κυρά Μάρθα, μου λέει ο Κυ-
ριάκος μ' ένα άγγελικό χαμόγελο.

— Και πού τα βρήκες;

— Νά, από κεί, απ' το τραπέζι σου, τα πήρα. Γραμμένα ήταν
τί τα ήθελες;

Κοιτάζω το τραπέζι που είχε τις απαντήσεις της Κυριακής,
και τί να δω; 'Ανάστα ο Θεός! Τα μισά γραμματάκια λείπανε, κι'
έκεινα που έμεναν ήταν τόσο ανακατωμένα, που θάταν αδύ-
νατο να φαντασθώ.

Σ' αυτό το διάστημα όμως, τα παιδιά από κάτω άκουσαν τη
φασαρία κι' έτρεξαν πάνω με τα τέσσερα. Όταν με είδαν πε-
σμένη σε μία πολυθρόνα, να τραβάω μ' άπελπισία τα μαλλιά

μου, και τον Κυριάκο αντίκρυ μου να στέκεται σάν άγαλμα του
Μουσείου με τα χαρτιά στα χέρια, κατάλαβαν ότι είχε γίνει κά-
ποια καταστροφή.

— Τί έπαθες, κυρά-Μάρθα;

— Άχ, παιδιά μου, τί να πάθω; 'Ο Κυριάκος έφριξε την
Κυριακή στη σόμπα!

— Πάλι ο Κυριάκος; Δεν τάλεγα εγώ; φώναξε θριαμβευ-
τικά ο 'Ανανίας. Μά πάντα κακός προφήτης θα είμαι; 'Από
την άλλη φορά σάς το έλεγα: Μην κρατάτε τον Κυριάκο! Θα
μās κάνει πάλι καμιά καινούργια συμφορά! Και νάτα μας!

— Πάψε τώρα τα μοιρολόγια, είπε η 'Αγάπη, και κοιτάξε να
δής αν μπορεί να γίνη τίποτα. Νά, αυτά τα χαρτιά που είναι
πεσμένα μπρός στη σόμπα, είναι οι απαντήσεις της Ζουλέικας,
της Δαρνούλας, της 'Ανθισμένης Μηλιάς και του Σίφωνος.

— Νά, κι' έμεις βοήθαμε κι' άλλες! είπαν οι δυο μικρότερες
αδελφές του 'Ανανία και μās παρουσίασαν δυο-τρία χαρτιά μι-
σοκαμμένα και μουντζουρωμένα, που τα είχαν βγάλει σκαλίζον-
τας τη σόμπα.

— Άμ και το τραπέζι είναι γεμάτο γράμματα, είπε η 'Ελπίς.
Μην κάνης έτσι. καίμενη κυρά-Μάρθα. 'Η Κυριακή μπορεί να
γίνη μια χαρά μ' αυτές τις απαντήσεις.

— Βέβαια. οι άλλες πέρασαν απ' το «καθαρήριον πυρ», είπε
ο 'Ανανίας. Και να είσαι σίγουρη πως δεν κάνουν οι καλύτερες!

Έτσι με παρηγόρησαν λιγάκι τα παιδιά και καθήσαμε και
ξεχωρίσαμε μαζί τους σωρούς. Την άλλη μέρα μαζεψήκαμε
όλοι στο γραφείο της κυρίας Διαπλάσεως, και τους διαβάσαμε.
Τώρα, όσοι από σάς δεν δούν τ' όνομά τους έδω-πέρα, να έ-
χουν πως τους έφαγε το «καθαρήριον πυρ» και ο Κυριάκος,
που την ίδια μέρα όμως πήρε τα παπούτσια στο χέρι κι' έφυγε
μια για πάντα απ' το σπίτι μας.

— 'Η ερώτηση της 36ης Κυριακής, άρχισα να λέω προτού να
διαβάσω τα γράμματα, ήταν έντελως αντίθετη από την ερώτηση
της 35ης. Αυτή τη φορά, δηλαδή, ρωτήσαμε: «Τί σάς έκανε να
κλάψετε περισσότερο στη ζωή σας;» κι' έτσι, εκεί που είχαμε
πριν γέλια, τώρα έχουμε κλάματα. Κλάματα όμως είναι πολλών
ειδών. Μπορεί κανείς να κλάψη από μια μεγάλη θλίψη, ή από
μια μεγάλη συγκίνηση, ή κι' από τρόμο. Τα παιδιά όμως, όσο
πιο μικρά είναι, τόσο συχνότερα κλαίνε και τόσο περισσότερα
δάκρυα χύνουν, και για την πιο άσημαντη ακόμη άφορμή, που
όταν τη θυμηθούν άργότερα, γελούν με την καρδιά τους. Και
τέτοιον είδους απαντήσεις θέλαμε για την Κυριακή μας.

— Μπαρβό, κυρά-Μάρθα! Καλέ σύ μιλάς σάν προφέσσoρας,
είπε ο 'Ανανίας. Μά δεν το είπα εγώ; 'Ανέλαβες τα καθήκοντά
μου και πήρες και τα χαρίσματά μου.

— Πήρε όμως και την άτυχία σου, να μη μπορεί να κάνει
Κυριακή χωρίς να της τύχη έπεισόδιο, είπε η 'Ελπίς.

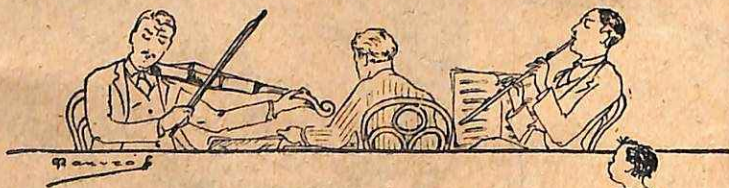
— Και μόνο τ' άλογοπαίγνιο δεν πήρε, πρόσθεσε η Κική.

— Έλατε, πάψτε τώρα κι' αφήστε την κυρά-Μάρθα να έξακο-
λουθήσει, είπε η κυρία Διαπλάσις. Λέγε, Μάρθα!

— Λοιπόν, κυρία Διαπλάσις, τα παιδιά μας δεν κατάλαβαν
τί ζητούσαμε και μās γράφουν απαντήσεις, πότε θα κλάψουνε,
ή γιατί κλαίνε, ή μās αναπτύσσουν όλο το ζήτημα, όπως ο 'Ε-
λευθέριος Ρουσάκης.

— Το ίδιο έκανε και την άλλη φορά, είπε η 'Αγάπη.

— Ναί, μόνο που, αν θυμάμαι καλά, την άλλη φορά μās τα

«Μια μικρή όρχηστρα στην προκυμαία...»
[Σκίτσο το Μανντόφ].

είχε πεί καλύτερα. Μπορεί κι' εγώ να μη πο-
λυκαταλαβαίνω, αλλά άκουστε να δήτε τί μās
γράφει: «Για ποιους λόγους υπορεί να κλάψη
κανείς; Πρώτον...»

— Στάσου, κυρά Μάρθα, τώρα δά μās τα εί-
πες και σύ αυτά, φώναξε ο 'Ανανίας.

— Ναί, σάς τα είπα, αλλά ο 'Ελευθ. Ρουσάκης τα λέει
κάπως αλλοιώτικα. Τέλος πάντων, αφού αναπτύσσει με το νι
και με το στίγμα τους πέντε λόγους για τους οποίους κλάιμε,
προσθέτει ότι ο έκτος, για τον όποιον κλαίει αυτός ο ίδιος, εί-
ναι από σκαθίλα που δεν μπορείς να δάση μια συγκεκριμένη
άπάντηση, και του φαίνεται μάλιστα ότι αυτή η αίτια τον έχει
κάνει να κλάψη περισσότερο από κάθε άλλη φορά.

— 'Αμ' δεν τώξερα πως κι' η ίδια η ερώτησή μας θα προ-
καλούσε κλάματα! είπε ο 'Ανανίας.

— Και πού είσαι ακόμα! Νά η Ζουλέικα που γράφει, ότι
περισσότερο από κάθε άλλη φορά έκλαψε όταν θέλησε νάπαν-
τήση στην Κυριακή και δεν είχε τί να γράψη. Το ίδιο γράφει
και η Μαίμου του Κωλέττη, που προσθέτει ότι θα κλάψη ακό-
μα περισσότερο άμα μάθη ότι η απάντησή της πετάχτηκε στο
κάδρο των σκουπιδιών.

— Όχι, στη σόμπα!
φώναξαν οι αδελφές του
'Ανανία.

— Για μελλοντικά δά-
κρυα, άλλ' από χαρά, μās
γράφει κι' η 'Αμφιτέριη,
που θα κλάψη αν βραβευ-
θῇ στη 36η Κυριακή, κα-
θώς και ο 'Αναδρομάρης
της 'Αττικής, που θα κλά-
ψη όταν του λείψη το ψω-
μί και δεν θα έχει τίπο-
τε για να γελάση! μās βε-
βαιώνει όμως ότι ως τώρα
δεν έχει κλάψει ποτέ του.
(Μπαρβό, παιδί μου, έτσι
σε θέλω). Νά κι' ο Νάρ-
κισσος που κι' αυτός δεν
κλαίει, αλλά σ' αυτή την
Κυριακή παρ' όλίγο να
μη μās απαντήσει, γιατί
άρρώστησε και κόντευε
να πάει «μετά των άγιων».
(Θεός φυλάξου!) Κι' η 'Αν-
θισμένη Μηλιά όμως μās
γράφει ότι λυπάται που
δεν μπορεί να βοη μιά ά-
πάντηση στην Κυριακή, «Ε-
σοπας με το φαλλίδι τον καθρέφτη...»
γιατί ποτέ στη ζωή της
δεν είχε ευκαιρία να κλά-
ψη. (Ούτε να έχεις ποτέ
σου, 'Ανθισμένη Μηλιά!)

— 'Η Γενναία Σπάρτη έκλαψε, έπειδή
έδιωξε τη μνήμη και δε θυμόταν έπειτα τί να μās γράψη.

— Τί; τη μνήμη; φώναξαν όλοι. Και πως γίνεται αυτό;

— Ού, είναι μεγάλη ιστορία και πού να σάς τη λέω όλη. Πα-
ρουσιάστηκε, λέει, στη Γενναία Σπάρτη μιά χοντρογυναίκα και
της είπε ότι τη λένε Μνήμη, και θα μνη στο κεφάλι της, και θα
την κάνει ναποκτήσει ένα τέτοιο θυμητικό, που θα του έρθουνε
στο νου όλα εκείνα που τον έχουν κάνει να κλάψει. 'Η Γεν-
ναία Σπάρτη όμως, μόνο με την ιδέα ότι θα έμπαινε εκείνη ή
χοντρογυναίκα στο κεφάλι της, τρώμαζε τόσο πολύ, που έβαλε
τις φωνές κι' έκανε τη Μνήμη να φύγη κακήν-κακώς.

— Μά να σου πω, κι' εγώ το ίδιο θάκανα, είπε ο 'Ανανίας.

Νά τώρα κι' ο 'Ακαδημαϊκός Πολίτης, που θα μās πῇ ένα
του μυστικό, που θέλει να το μάθουν μόνο τα Διαπλάσoπουλα.
Τότε, λέει, έκλαψε περισσότερο, όταν έφαγε τις περισσότερες
παντοφλιές από τη μητέρα του.

— Και πότε έφαγε τις περισσότερες παντοφλιές; Όταν έκανε
τη μεγαλύτερη άταξία. Και πότε έκανε την μεγαλύτερη άταξία;
Όταν...

— Ού, πάψε, 'Ανανία, μās πήρες τα μυαλά, είπε η 'Αγάπη.
Λέγε, κυρά-Μάρθα.

— Τί να πω, παιδάκι μου, που έδω έχω κάτι απαντήσεις φι-
λοσοφικές, που δεν τις καταλαβαίνω. Νά, η Θάλασσα που
έκλαψε περισσότερο από κάθε άλλη φορά στην ζωή της ένα
φθινοπωρινό μεσημέρι, αλλά για ποιά αιτία δεν θα το πῇ ποτέ.

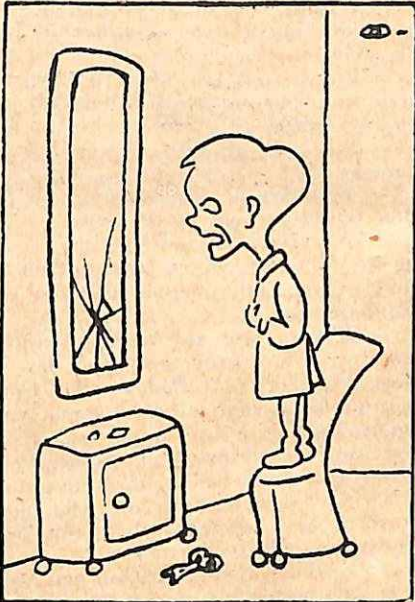
— Άμ' τότε γιατί μās έγραψε; ρώτησε η 'Αγάπη.

— Στάσου, είπε ο 'Ανανίας. Το κορίτσι άπαντά άκριβώς στην
ερώτησή μας. Πότε κλάψατε περισσότερο; Ένα φθινοπωρινό
μεσημέρι. Τί άλλο;

— Νά ιδούμε όμως τί θα πῇ και για την Σαπουνόφουσα
που κλαίει την ημέρα των γενεθλίων της, κάθε χρόνο και περισ-
σότερο, γιατί την φέρνει πιο κοντά στα μαύρα γηρατεία! Κι' έτσι
θα κλαίη πάντα, έως ότου μιά μέρα, σβύνοντας ή θλιβερή αυτή
γιορτή, θα την πάρη στα φτερά της και θα την φέρη σε τόπους
μακρινούς όπου ούτε κλαίει κανείς ούτε γελά. Κύριε έλέησον!
Μά σκέπτεται κανείς αυτά τα πράγματα στην ήλικία της Σα-
πουνόφουσας;

— Άλλον, άλλον, κυρά-Μάρθα, γιατί μ' έπιασε κι' έμένα
μελαγχολία, είπε ο 'Ανανίας. Συλλογίσου ότι ο χρόνος που μās
έρχεται είναι δισεκτος και σίς 29 Φεβρουαρίου είναι και η δική
μου «θλιβερή γιορτή», που θα με πλησιάση στα γεράματα,
τρομάρα μου!

— Το τελευταίο γράμμα απ' αυτόν το σωρό, αλλά και το κα-

λύτερο, είναι της Δελιάνας. Θα ήθελε λέει, να γράψη πολλά,
αλλά δεν έμπιστεύεται τις θλίψεις της στον 'Ανανία. Αφού μās
γράφει λοιπόν αρκετά, λέει ότι τα περισσότερα δάκρυα δεν τα
χύνει κανείς όταν έχει τις μεγαλύτερες θλίψεις, γιατί πολλές
φορές δεν μπορούμε να κλάψουμε ελεύθερα τον πόνο μας. Και
τα κρυφά δάκρυα είναι τα πιο πικρά. 'Απ' όλα όμως, ύστερα
από τα δάκρυα του θανάτου, πικρότερα έρχονται της τύψης.
Γιατί ποτέ κανείς δεν κλαίει πικρότερα, παρά όταν σκεφθῇ πως
δεν έκανε το καθήκον του.

Με το όρθιο γράμμα της Δελιάνας τέλειωσε ο πρώτος σωρός
και έρχεται ο δεύτερος, που έχει να κάνει όλο με τη Διάπλασι.
Νά ο Τσάρλεστον, που έκλαψε τόσο, ώστε τρώμαζε και τη
μητέρα του, όταν μιά μέρα σκέφθηκε τί θα έκανε αν έπανε να
είναι συνδρομητής της Διαπλάσεως. 'Ο Πισσερίκος του 'Αργι-
νίου θα έκλαψε αν του καίγονταν ποτέ τα φυλλάδια της Δια-
πλάσεως, και μās στέλνει κι' ένα στίχο όπου βλέπουμε τις φλό-
γες να καταστρέφουν τα φυλλάδιά του.

— Άχ, πού να φανταζόταν ότι η φωτιά θα θανατουργού-
σε σ' αυτήν την Κυριακή! είπε ο 'Ανανίας.

Το Συννεφάκι έκλαψε όταν μιά φορά η μαμιά του τον φο-
βέρισε, έπειδή ήταν άτακτος, ότι δεν θα τον έγγραψη πιά στη
Διάπλασι. 'Ο Κεραυνός έκλαψε όταν είδε πως στην περασμένη
Κυριακή δεν πήρε παρά πέντε εΰσημα, και θα κλάψη, αν πάψη
ποτέ να εκδίδεται ή Διάπλασις. (Πως σου πέρασε τέτοια ιδέα,
Κεραυνέ; 'Ο Γόρδιος Δεσμός γράφει ότι, ως τώρα, δεν έχει
κλάψει ποτέ του. Άλλά θα κλάψη αν μάθη πως δεν πήρε το
Α' Βραβείο. 'Ελπίδες για βραβείο, αλλά στην περασμένη Κυ-
ριακή, είχε και η Τώνη Μονάχη, που σ' ένα έξυπνότατο γράμμα
της μās γράφει πως περιμενε με άνυπομονσία την κρίση και
όνειρευόταν πρώτα βραβεία, επαίνους, συγχαρητήρια και τη με-
γάλη της φωτογραφία να σηκώνεται από τη θέση της και να
της λῇ: «'Αντίο, αγαπητό μου πρωτότυπο. Πάω στην Διάπλασι
για να στολίσω καμιά σελίδα της». Και ήρθε τέλος πάντων ή
Διάπλασις με την 35η Κυριακή και η Τώνη Μονάχη, αντί να ιδῇ
το όνομά της στο Α' Βραβείο, δεν το είδε πουθενά!.. Αυτό
έφθασε για ν' ανοίξουν οι καταρράκτες των ματιών της.

— Με το δικίο της. Κι' εγώ το ίδιο θάκανα!.. είπε ο 'Α-
νανίας.

— Εσύ, αν πιστέψουμε τη Φωτιά, έπρεπε να πνιγῇ σ' αυτήν
την Κυριακή, όχι στη θάλασσα. ήσύχασε, αλλά στα δάκρυα από
τά γράμματα των παιδιών. Κι' άμα το μάθη αυτό ή Φωτιά, τότε
θα χύση τα περισσότερα δάκρυα.

— Για να με αποπνίξη; ευχαριστώ!..

— 'Η Δούλη Δωδεκάνησος πάλι έκλαψε στον ύπνο της μιά
φορά, γιατί όνειρευόθηκε ότι ήρθε με το αεροπλάνο στην 'Αθήνα
μπρός από το γραφείο της Διαπλάσεως, και δεν κατάφερε να
ιδῇ κανένα από το σπιτικό μας.

Και τώρα τέλειωσε κι' αυτός ο σωρός κι' ερχόμαστε σ' αυ-
τούς που έκλαψαν από ένα θλιβερό γεγονός, που όταν το θυμη-
θούν και τώρα ακόμη, αισθάνονται μεγάλη λύπη. Τέτοιοι πρώ-
τα-πρώτα είναι τα προσφυγάκια

μας, τα καίμενα, που αναγκάστη-
καν να εγκαταλείψουν για πάντα
την αγαπημένη τους πατρίδα. «Πως
να ξεχάσω» γράφει η Χαλιμά, «την
τελευταία φορά που κοιτάξα απ' το
πλοίο και είδα την πατρίδα μου
και τ' αδελφά μου όχι κοντά μου
πιά, αλλά στα χέρια των Τούρκων,
όδηγούμενα στην σφαγή.» Το 'Α-
στραπόβροντο πάλι μās διηγείται
την τραγική θέση αυτού του ίδιου
και του αδελφού του, όταν το βα-
πόρι που τους πήρε από την Μικρά
'Ασία, τους άφησε, δυο παιδιά μο-
νάχα, στην Μυτιλήνη που δεν την
γνωρίζαν καθόλου. Και το 'Ελεό-
θεο Πουλί έκλαψε τον Μάιο του
1919, όταν μπήκε ο 'Ελληνικός Στρα-
τός στη Σμύρνη, όχι τόσο από συγ-
κίνηση, όσο από ένα θλιβερό προαι-
σθημα. Και άλλα πολλά τέτοια
γράμματα, που μερικά είναι τόσο
συγγινητικά, ώστε μου έφεραν τα
δάκρυα στα μάτια.

Άλλά να τώρα κι' άλλοι που έ-
κλαψαν γιατί αποχωρίστηκαν από
αγαπητά τους πρόσωπα, όπως ο Φασέθω, που έκλαψε πε-
ρισσότερο από κάθε άλλη φορά όταν έφυγε ο θετός του για τα-
ξίδι ή Πικρή Σκλαβιά, όταν ταξίδεψε για πρώτη φορά ο μπα-

παρής του.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΤΡΙΑΚΟΣΤΗΝ ΕΒΔΟΜΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Ποία νομίζετε ότι είναι η μεγαλύτερα ευτυχία του κόσμου;

Απαντήσεις δεκταί μέχρι της 20 Μαρτίου.

Κατ' εντολήν της Διαπλάσεως
Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα υπό 'Ιουλίου Βέρν)

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Ο Κρός ήταν μέτριος μαθητής, αγαπούσε όμως πολύ τον ξάδελφό του κι' ελιάμαζε δ,τι έκανε, έλεγε και σκεπτόταν αυτός. Ο Βάξτερ πάλι, μνηστής της πέμπτης κι' αυτός, ήταν δεκατριών χρονών, σοβαρό παιδί, φρόνιμο, έργατικό, έξυπνο κι' επιτήδειο. Ο πατέρας του ήταν έμπορος, δχι όμως από τους πρώτους του τόπου.

Όσο για τον Οδép και τον Ούίλκοξ, αυτοί πήγαιναν στην τετάρτη κι' ήταν δωδεκάμισυ χρονών. Δεν ήταν τόσο έξυπνοι, είχαν όμως μεγάλη επιμονή, θέληση, αγαπούσαν τα μαλώματα κι' επρόβαλαν δλο απαιτήσεις. Ανήκαν σε πλούσιες οικογένειες· οι γονείς τους ήταν ανώτεροι υπάλληλοι.

Ο Γκάρνερ τώρα κι' ο Σέρβης· δώδεκα χρονών κι' οι δύο, μαθητές της τρίτης. Ο πρώτος ήταν γιός παιαρχου απόστρατου· ο δεύτερος πλούσιου απόικου. Οι δύο οικογένειες είχαν στενή σχέση και γι' αυτό κι' οι δύο συμμαθητές ήταν άχωριστοι φίλοι. Ήταν καλά παιδιά, δχι όμως και τόσο φιλόπονα. Ο Γκάρνερ έπαιζε φουσάρ-

ΔΟΛΗΣ

ΚΕΣΤΑΡ

IBERSON

ΓΕΓΚΙΝΣ

μόνικα, το αγαπημένο όργανο των Άγγλων ναυτικών. Δεν ξέχασε μάλιστα να την πάρη μαζί του και στο ταξίδι.

Ο Σέρβης πάλι ήταν ο πιο φαιδρός κι' ο πιο παιχνιδιάρης μαθητής του Λυκείου. Έκανε τα παιδιά να γελούν, — γελοιοποιό τον έλεγαν, — και δεν είχε στο νου του παρά περιπέτειες και κινδύνους, και δεν εδιάδωζε παρά Ροβινσώνα και μόνο Ροβινσώνα.

Δύο άλλα παιδιά, έννιά χρονών, δ

Γέγκινς, γιός του προέδρου της Έπισημονικής Έταιρείας της Ν. Ζηλανδίας, κι' ο Ίδερσον, γιός του έφημερίου της Μητροπόλεως του Αγίου Παύλου, ήταν επίσης από τους καλύτερους μαθητές του Λυκείου Σαίρμαν, αν κι' ο ένας πήγαινε στη δεύτερη τάξη κι' ο άλλος στην τρίτη.

Ύστερα έρχόταν ο Δόλγς, δκτώμισυ χρονών, κι' ο Κωστάρ, δκτώ, παιδιά κι' οι δύο αξιωματικών του άγγλοζηλανδικού στρατού. Ίδιαίτερο γνώρισμα του πρώτου ή επιμονή, ή ίσχυρογνωμοσύνη του δεύτερου ή λαίμαργια. Πήγαιναν στην πρώτη τάξη κι' δποσχόνταν προκοπή, γιατί ήξεραν από τώρα να διαδάζουν και να γράφουν καλά.

Οι αυτά τα παιδιά ήταν από καλές οικογένειες που έμεναν χρόνια στη Ζηλανδία. Μένουν άλλα τρία παιδιά, ο Αμερικάνος κι' οι δύο Γάλλοι.

Ο Αμερικάνος, ο Γόρδων, δεκατεσσάρων χρονών, ήταν λιγάκι άχαρος, λιγάκι βαρύς, αλλά κι' ο πιο κόσμιος κι' ο πιο έμβριθής από τους μαθητές της πέμπτης. Δεν είχε την έξυπνάδα του Δόνιφαν, έδειχνε όμως πάντα κρήση και μυαλό πρακτικό. Αγαπούσε τα σοβαρά, τα σπουδαία, είχε παρατηρητικότητα και ψυχραιμία μεγάλη. Για

τα προτερήματα αυτά τον τιμούσαν οι συμμαθητές του. Ήταν από τη Βοστώνη, όρφανός, και μόνο συγγενή είχε τον κηδεμόνα του, που έμε-

νε από πολλά χρόνια στη Νέα Ζηλανδία κι' ήταν εκεί πρόξενος της Αμερικής.

Τέλος οι δύο Γάλλοι, ο Μπριάν κι' ο Ζάκ, ήταν γιοί ενός διακεκριμένου μηχανικού που από δύμισυ χρόνια είχε αναλάβει την αποξήρανση των τελμάτων της Νέας Ζηλανδίας. Ο πρώτος, δεκατριών έτών, ήταν έξυπνος, αλλά δχι και τόσο επιμελής· γι' αυτό, τις περισσότερες φορές, έμενε πίσω, με τους τελευταίους μαθητές της πέμπτης. Όταν ήθελε όμως, βοηθούμενος κι' από την έκτακτη μνήμη του, περνούσε στους πρώτους. Γι' αυτό ίσως ο Δόνιφαν ζήλευε τον Μπριάν και τα δύο αυτά παιδιά ποτέ δεν κατόρθωναν να συμπεριφέρουν ούτε στο Λύκειο, ούτε στο πλοίο...

Ο Μπριάν ήταν ακόμα τολμηρός, ριψοκίνδυνος, ικανός στα

σωματικά γυμνάσματα, γοργός, ζωηρός στις απαντήσεις του, περιποιητικός, καλόκαρδος· αλλά και λιγάκι άκατάστατος στην ένδυμασία και στους τρόπους. Έπροσπάτευε πάντα τα μικρά παιδιά που τα έδρανόζαν οι μεγάλοι κι' ήταν ο μόνος στο Λύκειο Σαίρμαν που δεν έννοούσε να υποταχθή στη συνήθεια και να κάνη το δούλο των μεγάλων. Γι' αυτό είχε συχνά καυγάδες μαζί τους, πάντα όμως έδινε νικητή, γιατί ήταν άνδρετος και ρωμαλέος. Οι περισσότεροι τον αγαπούσαν κι' ήθελαν τη φιλία του. Και τώρα στο πλοίο τον άκουγαν οι σύντροφοί του, έκτος από μερικούς. Ύπειτα είχε και κάποια ναυτική πείρα, που την αποκτήσε, καθώς είπαμε, όταν ταξίδεψε από την Εύρωπη για να έλθη στη Νέα Ζηλανδία.

Ο Ζάκ, ο μικρότερος αδελφός του,

ΣΕΡΒΗΣ

ΓΚΑΡΝΕΤ

ήταν ο πιο άτακτος μαθητής της τρίτης, για να μην πούμε κι' δλου του Λυκείου Σαίρμαν! Περνούσε κι' αυτόν ακόμα το Σέρβη. Βαζάνιζε τους μικρούς, και γι' αυτό τον τιμωρούσαν συχνά. Καθώς θά ιδούμε όμως, ο χαρκτηήρας του άλλαξε πολύ στο διάστημα του ταξιδιού.

Αυτά είναι τα παιδιά που ή τρικυμία τα έρριξε στη χώρα εκείνη του Είρηνικου.

Κατά το ταξίδι που έμελλε να διαρκήσει λίγες έβδομάδες, κυβερνήτης του Σλώγι θά ήταν ο πατέρας του Γκάρνερ, πλοίαρχος άριστος.

Το πλήρωμα θά το αποτελούσαν ένας πιλότος, έξη ναύτες, ένας μάγερας κι' ένας μικρός μαδρός μοιτσος. Δεν πρέπει να λησμονήσουμε και τον κυνηγετικό σκύλο του Γόρδων, που τον έλεγαν Φίν και καταγόταν από την Αμερική.

Ημέρα απόπλου είχε ορισθεί ή 15 Φεβρουαρίου και το πλοίο ήταν προσορμισμένο στο έξω μέρος του λιμανιού.

Το βράδυ της 14 μπαρκαρίστηκαν οι μικροί επιβάτες, ενώ το πλήρωμα ήταν ακόμα στην ξηρά...

(Ακολουθεί)

Μεταφρ. Π. Ι. Φ. και Γρ. Ξ.

ΤΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΔΕΝΤΡΟ

Τί μας διηγείται ένα μικρό έλατο. (*)

«Στην πλαγιά του βουνού σχηματιζόταν μια λακκούβα. Έκει μέσα γεννήθηκα με άλλα πολλά αδέρφια μ.υ. Απ' όλα όμως μόνον δυο εξήσαμε, τ' άλλα δεν θυμούνται τί απέγειναν, γιατί ήμουν πολύ μικρό. Μπορεί να τα έφαγαν ή να τα πάτησαν τα πρόβατα, πιθανόν να τα έπινε καμμία νεροποντή. Λίγο-λίγο μόνον θυμούνται ότι έμένα με προσάτευε, όταν ήμουν πιλύ μικρό, ένας θάμνος άγκαθωτός. Με κρατούσε φιλόστοργα στην άγκαλιά του σαν μάνη το μωρό της κι' αυτός, φιλέται, με προφύλαξε από τα πρόβατα και τις νεροποντές.

Και μεγάλωνα και ψήλωνα και πέρασα τον προσάτη μου θάμνο.

Μεγάλωνα και ψήλωνα και ήμουν ευτυχισμένο. Ο χειμώνας με στόλιζε με το άγνό χιόνι του. Και όταν έβγαίνε ο ήλιος, κάθε άχτιδα του, γινόταν επάνω στο χιόνι χίλια μύρια διαμάντια. Καμμία βασίλισσα του κόσμου δεν έφρόρεσε τόσα διαμάντια δσα εγώ. Και τη γλυκειά άνοιξη πολλές φορές ο κόσμος καθόταν στα τρυφερά κλαδιά μου και ξαπολούσε το γάργαρα κλάδων του στον καθαρίο ουρανό.

Δίπλα μου ύψωνόταν πελώριος έλατος, που θά είδε να περάσουν από πάνω του εκατό χειμῶνες. Θά ήταν ο πατέρας μου. Με το γιγάντιο ανάστημά του και με την πυκνή του φυλλωσιά με προφύλαγε από το βρειά. Και πάρα πέρα ζούσε το αδερφάκι μου, τρυφερό κι' ευτυχισμένο σαν και μένα. Όταν το άεράκι έπαιζε με τα σουδλερά φύλλα μας, τραγουδούσαμε το ίδιο τραγούδι, μα δεν μιλούσαμε ποτέ ν' ανταμώσουμε τα κλαριά μας και να φιληθούμε. Ήμαστε μικρά ακόμη. Όταν θά μεγαλώναμε σαν τον πατέρα μας, θά είμαστε αιώνα άγκαλισμένα, μεγάλη και τρανά.

Μεγάλωνα και ψήλωνα κι' ήμουν ευτυχισμένο.

Μία μέρα που ο χειμώνας με είχε στολίση με πυκνό άγνό χιόνι κι' ο ήλιος έχανε επάνω μου σωρό τα διαμάντια, έπλησίασε ένας άνθρωπος, που κρατούσε στα χέρια του ένα κορτερό και γυαλιστερό πράγμα. Αμέσως κάποιος κρύος φόβος μ' έπιασε, σαν άκου: κακό να προαισθάνθηκα. Ο άνθρωπος αυτός μού φάνηκε κακός. Αμέσως τήναξε με δυνατά κι' άγρια χτυπήματα τα διαμάντια από πάνω μου, τσαλαπάτησε το θάμνο κι' αίσθάνθη.

Μεγάλωνα και ψήλωνα κι' ήμουν ευτυχισμένο.

Μία μέρα που ο χειμώνας με είχε στολίση με πυκνό άγνό χιόνι κι' ο ήλιος έχανε επάνω μου σωρό τα διαμάντια, έπλησίασε ένας άνθρωπος, που κρατούσε στα χέρια του ένα κορτερό και γυαλιστερό πράγμα. Αμέσως κάποιος κρύος φόβος μ' έπιασε, σαν άκου: κακό να προαισθάνθηκα. Ο άνθρωπος αυτός μού φάνηκε κακός. Αμέσως τήναξε με δυνατά κι' άγρια χτυπήματα τα διαμάντια από πάνω μου, τσαλαπάτησε το θάμνο κι' αίσθάνθη.

(*) Το διήγημα αυτό το έλαβα άργά και δεν μπόρεσα να το δημοσιεύσω στο Χριστουγεννιάτικο ή το Πρωτοχρονιάτικο φύλλο. Το έγραφα πρῶτα όμως πάντα είναι επίκαιρο.

Δ. τ. Δ.

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβείον Νομπελ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Μην τον πειράξεις! Είναι το παιχίδι των παιδιών. Εύχαριστήθηκαν τόσο πολύ μαζί του δλο το βράδι, που δεν τον πειράξαν αλλά τον άφησαν για να παίζουν και αύριο μαζί του.

Ο άρκουδας όμως έσπρωξε την άρκουδα.

— Μην ανακατώνεσαι σε δ,τι δεν καταλαδίνεις, είπε. Δεν βλέπεις που από μακριά μυρίζει σαν άνθρωπος; Θά τον φάω άμέσως, γιατί άλλοιως θά μξ παίζη κανένα άσχημο παιχνιδι.

Αντίθετα πάλι το στόμα του. Έν τῷ μεταξὺ όμως ο Νίλς πρόφτασε να σκεφθῇ και έβγαλε τα σπέρτα από την τσέπη του. Αυτά ήταν το μόνο που είχε για να υπερασπισθῇ τον εαυτό του. Έτριψε ένα σπέρτο επάνω στο πέτσινό του παντελόνι, και το έχωσε αναμμένο μέσα στο στόμα του άρκουδα.

Ο άρκουδας φύσηξε, όταν έννοιωσε τη φλόγα μες στο στόμα του και έτσι ή φλόγα έσβυσε. Ο Νίλς είχε κιάλας ένα άλλο σπέρτο κι' έτοιμαζόταν να το ανάψη, αλλά ο άρκουδας δεν χύμηξε πάνω του.

— Μπορείς να κάνης πολλά τέτοια κόκκινα λουλούδια; ρώτησε ο άρκουδας.

— Τόσα πολλά, ώστε μπορούσα να κάνω στάχτη δλο το δάσος, είπε ο Νίλς που νόμιζε πως έτσι θά φόδιζε τον άρκουδα.

— Μπορούσε, άραγε, να βάλης φωτιά σ' ένα σπίτι, ή σε μια καλύβα;

— Αυτό δεν θάταν σπουδαίο πράγμα για μένα, είπε ο Νίλς, νομίζοντας ότι έτσι ο άρκουδας θά τον έπαιρνε σ' έκτίμηση.

— Ωραία! είπε ο άρκουδας. Τότε μπορείς να μου κάνης μία μικρή χάρη. Είμαι πολύ εύχαριστήμένος που δέ σε έφγα.

Λέγοντας αυτά, ο άρκουδας πήρε μαλακά και προσεκτικά τον Νίλς μες στα δόντια του, και άρχισε να σκαρφαλώνη το βράχο. Ανέβαινε με εξαίρετική ευκολία κι' ευκίνησία μ' δλο που ήταν τόσο βαρύς, και μόλις έφθασε πάνω, άρχισε να τρέχη γρήγορα μέσα στο δάσος.

— Κόιταξε το σιδηρουργείο εκεί κάτω, είπε ο άρκουδας στον Νίλς.

Το μεγάλο σιδηρουργείο βρισκόταν στην όχθη ενός καταρράκτη. Από τις πελώριες καμινάδες του έβγαίνε μαύρος καπνός, οι φωτιές σπιθοβολούσαν, δλα τα παράθυρα ήταν φωτισμένα. Από μέσα ακούγονταν ένας φοβερός θόρυβος που ήταν για να βυλώνη κανείς τα αυτιά του. Γύρω από το εργοστάσιο ήταν μεγάλες καρβουναποθήκες,

σωροί από καμμένα κάρβουνα και άλλα παραρτήματα του εργοστασίου. Γύρω όλα ήταν κατάμαυρα· ο ουρανός ήταν σκοτεινός και σχιζόταν από τις φλόγες, που έβγαζαν από τις καμινάδες· ο καταρράκτης μούγγριζε άφριζοντας πέρα-πέρα και το εργοστάσιο ύφωνόταν πελώριο μπροστά του. Ήταν το μεγαλοπρεπέστερο θέαμα που είχε δει ο Νίλς ως τότε στη ζωή του.

— Δεν θα μου πής τώρα ότι μπορείς να βάλεις φωτιά σ' ένα τόσο μεγάλο σπίτι; είπε ο άρκουδας.

Ο Νίλς όμως βρισκόταν ανάμεσα στα δόντια του άρκουδα, και συλλογίζονταν ότι αν δεν τον έκανε να λάβει μεγάλη ιδέα για την ικανότητά του, δεν θα γλύτωνε τη ζωή του.

— Μεγάλο ή μικρό, το ίδιο μου κάνει, είπε.

— Τότε άκουσε να σου πω κάτι, είπε ο άρκουδας. Οί πρόγονοί μου κατοικούσαν εδώ, από τότε που υπάρχει αυτό το δάσος. Κι' εγώ γεννήθηκα εδώ, κι' έζησα όλη την ζωή μου ήσυχα. Στην αρχή οι άνθρωποι δεν μάς πείραζαν και πολύ. Έρχονταν εδώ, έσκαβαν γύρω στα βουνά, έβγαζαν λίγο σίδερο, έχτιζαν στόν καταρράκτη ένα μικρό σιδεράδικο που δούλευε λίγες ώρες την ημέρα. Από τότε όμως που χτίστηκε εδώ το εργοστάσιο που δεν παύει να δουλεύει μέρα νύχτα, δεν βρισκόμαστε ούτε μία στιγμή ήσυχοι. Στην αρχή δεν ήταν παρά δυο-τρεις άνθρωποι εδώ, τώρα όμως εργάζονται χιλιάδες! Εγώ είχα αποφασίσει να φύγω, αλλά τώρα βρήκα κάτι καλύτερο.

Ο Νίλς σκέφθηκε τι μπορούσε να είχε στο νου του ο άρκουδας· αλλά δεν πρόλαβε να τον ρωτήσει. Ο άρκουδας τον είχε πάρει πάλι ανάμεσα στα δόντια του και έτρεχε προς το εργοστάσιο. Ο γέρω-άρκουδας έ- γνώριζε καλά αυτό το μέρος. Τις σκοτεινές νυχτείες το τριγύριζε συχνά και παρατηρούσε τι γινόταν εκεί-μέσα και αν θα έπαυε ποτέ η δουλειά. Ήταν δύσκολο να τον ξεχωρίσει κανείς από το μαύρο χρώμα, μάλιστα ήταν στεκόταν κολλητά στον τοίχο. Έτσι τώρα προχώρησε άρρα ανάμεσα στα κτήρια κι' ανέβηκε πάνω σ' ένα σωρό από κάρβουνα. Σηκώθηκε στα δύο πόδια, έπιασε τον Νίλς με τα δυο μπροστινά και τον πήλωσε ψηλά.

— Δοκίμασε να ιδής τι γίνεται μέσα.

Ο μικρός κοίταξε μέσα, από το φωτισμένο παράθυρο. Και τότε, από το θαυμασμό του, άνοιξε το στόμα του διάπλατο! Από το ταβάνι κρεμόταν ένα πελώριο μαύρο καζάνι με λιωμένο σίδερο, και μέσα σ' αυτό φουσούσαν άερα.

(Ακολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

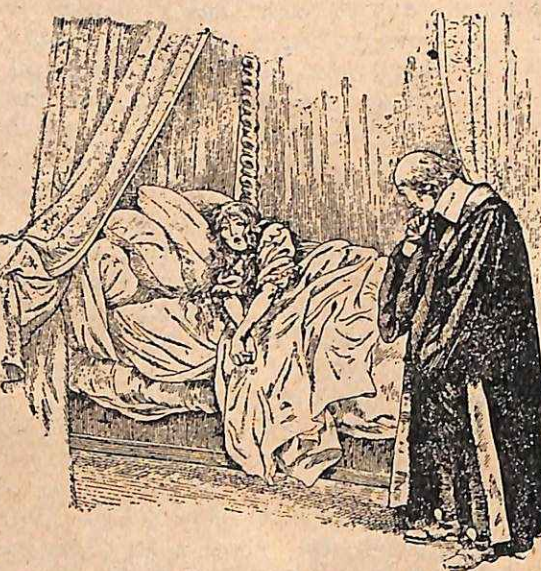
Μυθιστόρημα υπό Vignault και Valdor

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Λέτε; ψιθύρισε ο άδδας.

— Ω, ναί! θυμωμάκι τις φριχτές απειλές του και το μίσος που με έδειξε. Ορισμένους με το σκότωσε το παιδί μου κι' ύστερα έβαλε φωτιά για να σκεπάσει το έγκλημά του!

— Αυτό θα το μάθουμε όταν θα μπορέσουμε να ψάξουμε στ' αποκαΐδια. Μα για την ώρα, εγώ φρονώ ότι τη φωτιά την έβγαλαν για να μας έμποδίσουν να τους κυνηγήσουμε δμέσως. Άλλωστε, κανόζομαι ότι ο κόν-τες είναι σκληρός και άσωτος, αλλά πάντα θα δίσταζε μπροστά σ' ένα φόνο. Πήρε μόνο το παιδί, έτσι, για έκδίκηση. Θα πητε, αυτό είναι μία ά-

«Ο γιατρός είπε ότι η κατάσταση της λαίδης ήταν πολύ σοβαρή».

πλή υπόθεση, αλλά αυτή η υπόθεση μ' έκαμε να ψάξω στο δρόμο, απ' όπου θάφυγαν οι κακοί, και να τι βρήκα!

Κι' ο άδδας έβγαλε από την τσέπη του μία χρυσή αλυσίδα με ένα πεντάγραμμο που φαινόταν σαν παιδικό βραχιόλι.

— Τό βραχιόλι της Νταλζης! φώναξε η λαίδη Έρλινγκτον.

Και πήρε το στολίδι και το γέμισε φιλικά και δάκρυα. Το μικρό αυτό πραγματάκι της ξύπνησε μονομιάς δ-λο τον πόνο.

— Πού το βρήκατε αυτό; ρώτησε ύστερα.

— Θα σας δείξω το μέρος. Είν' εκεί που το πάρκο πλησιάζει προς την άκρογιαλιά. Άλλά μπορεί και να τό-χασε η μικρή, όταν έπαιζε.

— Όχι, όχι, φώναξε η μητέρα. Τό φορούσε χτές το βράδυ, είμαι βέβαιη γι' αυτό. Ουμώμαι που της τό κόμ-

πωσα εγώ με τα χέρια μου, γιατί της είχε λυθεί. Δεν τό αποχωρίζοταν ποτέ αυτό, ήταν τό τελευταίο δώρο του μπαμπά της. Κι' αφού δέ βγήκε έξω μετά την αναχώρησή μου, σημαίνει ότι από εκεί την πέρασαν οι κακοί, έτσι, όταν την πήραν.

Τώρα τη ζωονοούσε η έλπίδα και παρακάλεσε τον άδδ να την πάει στο μέρος, όπου είχε βρει το βραχιόλι.

Χρειάστηκε τότε να κάμουν ένα μεγάλο γύρο για ν' αποφύγουν τις φλόγες και τους καπνούς και να φτάσουν στην άκρη του πάρκου, προς τη θάλασσα.

Τό μέρος αυτό ήταν ως όγδοντα μέτρα ψηλότερο από τη θάλασσα. Η άκρη ήταν απότομη και κομμένη κατακόρυφα. Τείχος δεν είχε σ' αυτή την άκρη. Είχαν κάμει μοναχά μία χαμηλή μάντρα, περισσότερη για να προφυλάξουν κανέναν απόρρο-κτο από ένα πέσιμο που θα ήταν σίγουρα θανατηφόρο, παρά για ν' αποκρούσουν έχθρους. Άνθρωπος ήταν αδύνατο ν' ανεβεί ή να κατεβεί τον φοβερό αυτό βράχο.

Γι' αυτό η λαίδη άπότησε πώς ο άδδας είχε στρέψει τις υποψίες του σ' αυτό τό μέρος.

— Μα ποιός θα κινδύνευε τη ζωή του πάνω σ' αυτά τα βράχια; ρώτησε. Έδώ πάνω φτάνουν μόνο τα θαλασσοπούλια.

— Έτσι σάς φαίνεται από δω. Άν όμως κοιτάξετε τό βράχο και τον τοίχο αυτόν από την άκρογιαλιά, θα ιδήτε ότι έχει πέτρες που εξέχουν και τρύπες σά σκαλιά, καθώς και θάμνους και ρίζες γερές. Έχω ιδεί κατσίκια ν' ανεβαίνουν από καί. Κι' όπου ανεβαίνει ένα κατσίκι, μπορεί ν' ανεβεί κι' ένας άνθρωπος τολμηρός. Ο σερ Ρόναλντ πέ- ρασε εδώ τα παιδικά του χρόνια και ξέρει καλά όλα τα κατατόπια.

— Καλό μου παιδάκι! στέναξε η λαίδη. Τι να σ' έκαναν; Όσο συλλο- γίζομαι, ότι βρίσκεται τό παιδί μου στα χέρια αυτού του σκληρού ανθρώ- που, είναι σά να τό βλέπω να μου τό θανατώνουν!

— Άν ο Θεός θέλει να της φυλάξει τη ζωή, μπορεί να τη φυλάξει στα χέ- ρια και των πιο κακών ανθρώπων. Προσευχηθήτε σ' αυτόν, μόνον αυτός μπορεί να κάμει κάτι για τό παιδί σας! Πύριαν μαζί προς τον πύργο. Η φωτιά λιγότευε τώρα πιά, αφού είχε καταστρέψει ό,τι μπόρεσε κι' άφισε μόνο τους χοντρούς πέτρινους τοίχους. Η λαίδη ήταν εξαντλημένη κι' ο άδδας τη συμβούλευσε να ξεκουραστεί. Της έτοίμασαν ένα δωμάτιο σ' ένα ά- πόμερο περίπτερο κι' εκεί κοιμήθηκε.

(Ακολουθεί) ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στό τραπέζι, τό βράδυ, έσβυ- ταν τά φώτα.

Κι' η Ήβη φωνάζει στην ύ- τηρέτρια:

— Εύγενία, άναψε γρήγορα τό φως κι' έχασα τό στόμα μου!

Ανδaluouia

ΑΔΑΛΟΓΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Άθήναι, 38 δόδς Ευρεπίδου την 20 Ιανουαρίου 1928.

ΣΥΓΧΑΙΡΟ τη Μασκοτίτσα για τό βραβεύο της στην 36η Κυ- ριακή και την παρακαλώ να μου τελέη τη φωτογραφία της. Για τό τη δημοσιεύσω στην 37η. (Κι' αφού πρόκειται να δημοσιευθή όλη της, θα την ήθελα, αν εί- ναι δυνατό, στο ίδιο σχήμα της φωτογραφίας του Κουτορνιδίου που δημοσιεύεται σήμερα, ή και μεγαλύτερη, δεν πειράζει, γιατί μικρότερη να μην εί- ναι).

Σεις τώρα θα μου στεί- λετε τις απαντήσεις σας στην έ- ρωτηση: «Ποία νομίζετε ότι εί- ναι η μεγαλύτερη ευτυχία του κό- μμου;» Και πρώτα-πρώτα σάς πα- ρακαλώ να είναι σύντομη. Όση είναι π. χ. της Μασκοτίτσας, κι' ακόμη συντομότερη. Σας τό λέω για τό καλό σας, γιατί έκ- τευε τις απαντήσεις δεν βραβεύ- νται σχεδόν ποτέ. Έπειτα να εί- ναι καθαρο-γραμμένη, σέ χωριστό χαρτί, που να μην περιέχει δη- λαδή τίποτε άλλο από την ά- πάντησή. Από πάνω θα βάλε- ς: «Απαντήσεις στην 37η Κυριακή του δεινα». Όνομα και ψευδ- όνομα. Κι' από κάτω πάλι την ύ- πογραφή σας με τη δήλωσή αν έλάβατε μέρος και σ' άλλη Κυ- ριακή και τί βραβεύο ή έπαινο πήρατε. (Αυτό, σάς παρακαλώ, μήν τό ξεχνάτε σέ κανένα Διαγω- γισμό.) Όσοι έχετε, ή θα πάρετε τώρα ψευδώνυμο, συνδρομητά ή άδελφάκια συνδρομητών, θα στεί- λετε την απάντησή σας χωρίς να πληρωώσετε τίποτα. Όσοι έσθε συνδρομητά, ή άδελφάκια συνδρο- μητών, αλλά δεν έχετε και δεν θέλετε να πάρετε ακόμη ψευδώνυ- μο, θα συνοδεύετε την απάντησή σας με 2 δραχμές (σέ γραμματό- σια). Κι' όσοι έσθε άπλοι άγο- ραστά, θα έσυνκλείετε ως δικαί- α συμμετοχής δρ. 5 (σέ χαρ- τινόμισμα). Ακόμη, όσοι έξέρετε να ζωγραφίζετε, μπορεί-ς να στεί- λετε κι' ένα-δυο σκίτσα, σχετικά με την απάντησή σας. Σ' αυτή την Κυριακή, καθώς βλέπετε, πολ- λοί έστέλαν εικονογραφημένες τις απαντήσεις των και μπόρεσα να διαλέξω αρκετά καλά σκίτσα, ώστε να γεμίσω την Κυριακή κι' ο.κ. Βώ- τη δεν είχε να κάμει παρά μόνο της πρώτης είδνα. Κι' είναι ό- ρα να βγαίνει ή Κυριακή μας εικονογραφημένη όλη από τά παι- δία που λαβαίνουν μέρος. Έχει άλλο γούστο... Αλλά είχα να πω, για τους νέους προπάντων, που δεν ήξεραν τους δρους της συμμετοχής στις Κυριακές, γιατί τυπωθήκε ακόμα ο Όδηγός 1928.

Περιπλοκάς, τώρα θάρχισω σι- γά-σιγά να δημοσιεύω τάπο-ελε- σματα των έκτάκτων Διαγωνισμών του 1927— και του Διαγ. Δευκόν Λέξεων έπομένως, — ώστε να τε- λειώσουν ως τό καλοκαίρι για να προκηρύξω νέους. Όραία ιδέα αυ- τή να στηθί τό Μνημείο του Πο- λέμη την ίδια ημέρα που θα έορ- τασθί κι' ή Πεντηκονταετηρίδα μου, και θα τό επιδιώξω. Γιατί δεν έχάθηκε ακόμα καθώς έλπις για τό Μνημείο. Μου είπαν ότι μπορεί να στηθί άπέσω από τον Κήπο, είτε στο πάρκο του Ζαπ- παίου, είτε σέ καμιά δημοτική πλατεία. Πές στην άδελφή σου να μου γράψη. Δεν κουράζομαι, έν- νοια σου.

Για τό ξεσπάθωμα σ' ευχαρί- στησα, Μαρία Άβραμάκου. Σ' ευχαριστώ τώρα και για τά καλά λόγια που μου γράφεις στο πρώτο σου γράμμα κι' έλπίζω να πάρης και ψευδώνυμο για να έξακολου- θήση ή αλληλογραφία μας. Όχι, δεν βλέπω να κάνης λάθη, πάντα όμως θά συνειθίσες να γράφης κά- λυτερα. Αν μου κάνης κάθε τόσο από ένα γράμμα με τις κρίσεις σου, τις έντυπώσεις σου, τά νέα σου, και κλέβεις.

Τό Αιγόνκλημα, — που ξεσπάθωσε καθώς είδατε, και μου υπόσχεται να ξεσπαθώνη ως να με ιδί δωδε- κασέλιδο, — μου γράφει και τά έ- ξης: «Ο περσινός σου τόμος ήταν αληθινά άριστοεργημικός»· μά είμαι βέβαιη ότι κι' όφτεινός δεν θα πάη παρακάτω κι' ίσως μά- λιστα θα είναι άνώτερος... Όταν παίρνω κανένα γράμμα, ή τετρα- διάκι, ή κάρτα από Διαπλάσο- πούλα, νοιώθω την καρδιά μου να πλημμυρίξη από αγάπη κι' ένθυ- μούνη για σένα, που είσαι ή αι- τία να γνωρίξω τόσες και τόσες ευγενικές ψυχές».

«Δεν μπο-ώ να σου περιγράψω, — μου γράφει ή Μυσσωτίς, — τη μεγάλη μου ευχαρίστησή όταν δια- βάζω τό αγαπημένο μου φύλλο σου με τά έρεταινά θαυμάσια μυθιστο- ρήματα... Φέτος μού φαίνεται τε- λειότερη από κάθε άλλη χρονιά και δεν ξέρω πώς να εκφράσω τη χαρά μου και πως να σ' ευχαρί- στησω για την πλούσια, τη διδα- κτικήτη όλη που προσφέρεις στα παιδιά σου. Πολλές φορές θέ- λω να τό κάμω έμπράκτως, αλλά δυστυχώς άπέτυχα». Δεν πειράζει, κάποτε θα επιτύχης, α- φού έχεις όλη αυτή την καλή διάθεση, για την όποια σ' ευ- χαρισ-ώ πολύ.

Ναυτοπούλα με Άγγελε Πα- ρηγοριάς, πολύ μ' ευχαρίστησε τό πρώτο σας γραμματάκι. Στο έ- ξης όμως να μου γράφεις καθημέ- ρια χωριστά. Μόνο να κλείνεις τά γραμματάκια σας στον ίδιο φα- κελλό. Σας έστειλα 4 τετράδια.

Έχεις δικιο, Μικρέ Άθη- ναίε, αλλά φαίνε οι γιορτές. Τώρα πέρασαν κι' έλπίζω να κα- νονισθί πάλι γρήγορα ή έκδοση του φυλλαδίου μου, ώστε να τό λαβαίνετε Σάββατο όπως πρώτα.

Όραίος Έπιστολάς μου έ- στειλαν αυτήν την έβδομάδα κι' οι έξης: Υπολαίς, Γκλόρια,

Γαζία, Γενναία Σπάρτη, Άνε- μώνη, Χαρά του Σπιτιού, Λι- κηγορίνα, Καίρινα, Λατάνια, Καμάρι της Μητέρας, Άεχα- νιωτοπούλα, Φώτος Λάμψης, Νόριαν, Κάμεν Σύλβα, Μι- χαήλ Ίγερινός, Άσπρη του Α- γαίου, Αήτητος Έλλην, Νίκη του Παιωνίου, Άμλετ, Πιτσι- ρίκος του Άργινίου, Άνέσπε- ρη Εύτυχια, Γλυκειά Σανθού- λα, Μικρά Άλατίς, Μαρία Σ. Κορέ, Μυροβόλος Άνοιξίς, Υ- βόνη, Γλυκειά Χαράννη, Κο- σμοχαλάστρα, Αδ. Δ. Ζωγορ- μαλίδης, Άδρα του Εύξεινου, Φιρφορίκος, Φτωχό Χαμόμηλο, Έλληνικόν Γόητρον, Σιδερένιο Χέρι, Λατάνια, Στεργό Χαμό- γελο, Άλόη Πικρού, Τσάρλε- στον, Μαγεμένο Άκρογιάλι και Έρωίς του Σουλίου. — Έξέτε- λεσα τις παραγγελίες των και τους ευχαριστώ για τά καλά των λόγια. Σ' όσους μπορέσω, θάπαν- τήσω στο έρχόμενο, όπου θα ευχα- ριστήσω και τους ξεσπαθωμένους, — άρκετους αυτή την έβδομάδα.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Όδέν ψευδώνυμο έγκρίνεται ή άνα- νεούται, αν δεν συνοδεύεται υπό του δι- καιογράφου δρ. ΙΟ. — Τά έγκρινόμενα ή άνανεούμενα ισχύουν μέχρι της 30 Νοεμ- βρίου 1928. Όσα συνοδεύονται από Α, άνήκουν εις άγόρια και όσα από Κ, εις κο- ρίσσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Ταυρομά- χος, ά. (ΔΔ). Έργατική Μέλι- σα, κ. (ΑΚ). Θαλασσινή, κ. (ΜΚ). Άνναίς Δε- Λασπάρ, κ. (Βασ). Ίσιπτο, κ. Μιχαήλ Ίγερινός, (άουά! βρέστε με!) Φιλομαθίς, ά. (ΙΔ). Μαφάλντα, κ. (ΜΒ). Ί- βάνα, κ. (ΙΙΙ...). Γλυκειά Σαν- θούλα, κ. (ΝΣ). Ίσπανιολά, κ. (Κάποια). Νεοταλγούσα, κ. (ΙΚ). Μοζαρτ, ά. (ΒΓ). Καρμεν, κ. (,,). Λούση, κ. (.,.). Μαρκησία Πορταδόρη, κ. (,;). Φάουστ, κ. (Κάποια). Δόν Ζοζέ, κ. (,;-). Μελαχροινούλα, κ. (ΑΧ). Μυρ- ταία, κ. (ΕΜ). Δεπτή Μαργαρί- τα, κ. (ΑΜ). Ροδοπλάσμη Βο- σκοπούλα, κ. (με ξυρτετε). Μαρ- μαρωμένος Βασιλιάς, (κάποιος). Βρασίδας, ά. (ΒΔ). Βασιλίσσα των Δασών, κ. Δευκόν Κοίνον, κ. (ΠΜ). Έλληνικόν Γόητρον, ά. (ΤΤΤ). Σιδερένιο Χέρι, ά. (ΝΣ). Έρωίς του Σουλίου, κ. (ΦΠΙΙ). Μαγεμένο Άκρογιάλι, κ. (ΙΙ,;). Σουδανός, ά. (Η, 29). Σαν- σελώρ, ά. (Η, 29).

Άνανεώσεις Ψευδώνυμων: Έλαφίνα, κ. Χρυσήλιος, κ. Χα- ρά του Σπιτιού, κ. Άνεμώνη, κ. Αήτητος Έλλην, ά. Άσπρος Δοκός, κ. Άριστοκράτισσα, κ. Μοστάκι, κ. Νοστιπούλα, κ. Νί- κη του Παιωνίου, κ. Δεωνίδας ο Σπαρτιάτης, ά. Άνέσπερη Εύτυ- χία, κ. Μυροβόλος Άνοιξίς, κ. Νεάνις του Ιονίου, κ. Όπαδός του Τολστόϊ, κ. Φτέρη, κ. Άδρα του Εύξεινου, κ. Φιρφορίκος, ά. Πόνου Λάκρη, κ. Μίκα, κ. Έρ- μίνα, κ., Οδέττη, κ.

Η Διαπλάσις άπαύζεται τους φίλους της: Νέμεσιν (ευχαριστώ για τό ύψαιο ευγενήριο γράμμα). Ξερόβηχαν (είδες ότι αυτό σου ένέκρινα και γράφε μου βέβαια,

περισσότερη έλευθερία έχει κανείς με ψευδώνυμο παρά με όνομα). Χρυσάλλίδα (και σ' όδκτη μετά χαράς έστειλα λυσόχ. και 3 τε- τράδια). Θρυλικο Ποτάμι (άδι- κα φοβήθηκες μην πετάξω τό γράμμα σου, — μά πετώ εγώ τά γράμματα των παιδιών μου; — και να που σήμερα σου άπαντώ για να σου πώ ότι μου προξήνησε την πιο μεγάλη ευχαρίστηση τό- ρα βέβαια, για να μου γράφεις, δεν είναι ανάγκη να σέ σπρώχνη ή καλή σου θεία). Άστροπόρο- ν (μου κακοφαίνεται πολύ· θα έστειλα, και αν ιδώ ότι δεν εί- ναι άλλη σύμπτωση, θα κατεβάσω τό βαθμό του συνθέτη, αυτό, που θέλησε να με γελάση, αντιγράφον- τας Άσκηση από παλιό μου τό- μο για δική του). Περγέα (χαίρω που έγινες καλή ευχαριστώ). Έύαν (ευχαριστώ για όλα· όχι, δεν σέ είχα ξεχάσει· ξεχνώ εγώ ποτέ τά παιδιά μου; και για τό ξεσπάθωμα ξέρω την καλή σου διάθεση· άδιαφορο αν δεν σου δό- ηθηκε ή ευχαίρια να τη δείξεις, έλ- πίζω όμως να σου δοθί). Άνδ- λουσιάν (ευχαριστώ για τις ώ- ρατες ευχές· ή ημέρα του χορού δεν έχει όρσει· ακόμη· έννοια σου και θα την μάθης εγκαίρως, ώστε να διοργανώσης κι' εκεί κά- τι τί περιμένω τά ξεσπαθώματα· ή άγγελία σου έκανε 25 δρ. ώστε όφειλεις δρ. 3,20.) Γόρδιον Δε- σμόν (ναί, σ' όν χρ' όφει· κι' εγώ έλπίζω να στείλεις φέτος πολλά και όρατα κομμάτια για τη Σελίδα για τό άλλο δεν ξέρω ακόμη· έχω, βλέπετε, τόσα πο- λά!). Χαρίκλεια Διαμαντάκη (αυτό που θα μπορούσε να δημο- σιευθί ως έπικαιρο, τό έλαβα άρ- γά· γι' άλλα, προς τό παρόν, δεν υπάρχει χώρος, έπειδή δημοσιεύ- ονται τόσες συνεχείς και σπά- νια έκδιδονται δωδεκάσέλιδα· ευ- χαριστώ όστόσο που με τιμάτε κι' έλπίζω να με συσταίνετε στις μαθήτρές σας). Έξυπνη Γα- τούλα (Έλαβα κι' ευχαριστώ για όλα· ναί, μην πάθης να φροντί- ζεις για τη διάδοσή μου· μήπως δεν την έχω αναθέσει αποκλειστι- κά σέ σάς;). Ζηλευμένη Κάστρη (τετράδια και συλόχαρτο έστειλα· τά έργα, για τά όποια μου γρά- φεις, δεν τά ξέρω· έπομένως· δεν μπορώ να τό συστήσω στα Δια- πλάσπούλα· έκτιμώ όμως τον έν- θουσιασμό σου για ένα έατρο ή- θικό και πατριωτικό πολύ μου ά- ρεσε τό γράμμα σου). Νάρκισσον (παρακαλώ· σέ παρακαλώ, μολίς μπορέσης, να μου γράφης πώς είσαι). Ίδανισμόν (πολύ με συγ- κίνησε τό γράμμα σου· εύχομαι να βρεθίς γρήγορα σέ θέση να έα- ναρχήσης τη δράση που τόσο νο- σταλγείς). Μεσημβρινόν Άστέ- ρα (έστειλα και περιμένω). Τά- νη Μονάχη (κι' εγώ δεν μπο- ρεσα να καταλάβω πώς συνέβη αυ- τό· έννοιας, δεν μπορώ και να θυμώσω· όποτεδήποτε, δέχομαι την αντίκατάσταση). Άγνοστην (έκαμες πολύ καλά· ευχαριστώ για τις ευχές). Σαροδανάπασον (χαί- ρω πολύ που άποφάσισες να μου γράφεις· ευχαριστώ για όλα· μόνο

